

**СЪВРЕМЕЕН
ЛЮБОВЕН РОМАН**

КАТЕРИНА ИЛИЕВА

**СКРИТИТЕ
АНГЕЛИ**

Живея в едно морско градче и съм щастлива. Не мога и да не бъда, след като имам едно прекрасно семейство. Майка ми е шивачка и от малка винаги съм обичала роклите с панделки. А тя ги правеше уникални и в училище винаги са ми завиждали, защото по магазините не се намираха рокли като на мама! Благодарна съм, че точно тя е моя майка. Грижовна е и мила, не умее много да готви, но татко няма претенции към гозбите ѝ. Аз имам, но мен никой не ме пита. За татко ще кажа само, че е най-прекрасният човек, когото познавам или поне в моето сърце винаги ще си остане така. Той е строител и мечтае някой ден да построи толкова дълъг мост, че да прекосява две реки. Лично аз тази негова мечта много не я разбирам. Харесва ми и къщите, които прави. Дори смятам, че те са по-важни, защото създава дом, където деца ще пораснат и ще остареят, след това ще дойдат нови и кръговратът на живота ще се завърти. Хубаво е да създаваш дом и да виждаш усмивките на хората. Аз неведнъж съм била с него, когато представя вече готовата къща на собствениците и те не могат да сдържат сълзите си. За да създаваш нещо такова, ти трябва талант и силна ръка. Баща ми е много

силен. Не само физически, но и психически. Той е главата на семейството, както се казва и няма право да бъде слаб. Нали ние разчитаме на него! Той много ни обича с мама и обича да прекарва времето си с нас, когато е свободен. Когато бях малка и това не го разбирах – защо хората ходят на някаква работа за някакви пари, когато денят си минава и не си със семейството си. По-късно разбрах! Много неща ми станаха ясни като пораснах и се разочаровах. Осъзнах, че не е лошо да си малък и единствените ти пари да са листата от дърветата, които си скъсал за играта на магазин. Всеки път, когато свършеха, отивах да си набера и отново можех да играя. Сега татко не може да си набере пари от дървото и затова ходи на работа. Мъчно ми е, че се трепа по цял ден за нас, но и нищо не мога да му кажа. Децата никой не ги слуша и не мога да разбера защо. В повечето случаи те казват истината – онази, която големите обичат да спестяват. Възрастните обичат и да лъжат. Аз това не го харесвам. Истината винаги трябва да е водеща, с много малки изключения, където е добре да бъде спестена. Татко никога не лъжеше, а и нямаше смисъл, защото аз разбирах всичко само като го погледна в очите.

Обичахме да излизаме заедно на разходка сред природата, на пикник и да пътуваме, ако имаме средства. Не е евтино да се пътува извън града. Трябва да имаш пари. Пак тези пари! Сякаш се опитват да ръководят живота ни. За нас беше важно, че ни стигат и бяхме щастливи.

Аз растях, а те ми се радваха. Останах си едно дете в семейството, въпреки че винаги съм искала да имам брат. Не знам защо са ме оставили самичка. Не съм ги и питала. Майка ми винаги казваше, че е щастлива да има момиче като мен и това ме караше да се изчервявам, особено ако го казваше пред други хора. Не обичам да ме хвалят, не защото съм много скромна, а защото предпочитам другите сами да си изградят образ за мен. В училище бях сравнително добра ученичка и не съм създавала проблеми на учителите си. Понякога може и да ми се е искало да бъда малко по-палава като момчетата, но ми беше трудно.

Спомням си само за една случка, в която счупих една саксия в класната стая и то беше съвсем случайно. Учителката забеляза и дори ме успокои. Разбира се, татко купи същото цвете още на следващия ден, за да не се чувствам некомфортно. Винаги ме е подкрепял! А едно дете има нужда точно от това – някой да стои

зад него и да му казва:

„Давай! Точно ти ще успееш и аз вярвам в теб!“

Благодарна съм за родителите, които ми се паднаха. Те ми дадоха едно добро възпитание и основа. Една семейна и топла атмосфера, благоприятна за всяко дете.

Започвайки да навлизам в двуцифрените числа на годините си не се промених много. Започнах леко да заприличвам на госпожица и да се заглеждам по момчетата. Спомням си, че имах дори едно гадже в пети клас, с което ме беше срам дори да се хванем за ръка. Но бяхме казали на останалите, че сме гаджета и се чувствах някак специална. Той ми подари една гривничка, която пазя и до днес. След завършване на училище не сме се виждали повече, но се надявам да е продължил щастливо живота и пътя си.

Моят път се оказа трънлив. Влюбих се!

.....

Слънцето бавно изгрява. Разменили са се с луната. Време е и тя малко да си почине. Ще го посрещна по пижама. То ме гледа всеки

път. Новият ден настъпва, а аз ще го посрещна по този начин. Нужно е малко уважение и благодарност! Не всеки посреща с отворени очи следващия ден, а като си ляга вечер дори не предполага, че няма да го посрещне. Ставам бързо и се докопвам до гардероба, където ме очакват куп ненужни дрехи. Купила съм ги на някоя разпродажба, но това не значи, че не са скъпи. Те са скъпи по друг начин. Но са и ненужни, защото някой някъде може повече от мен да се нуждае от някоя дреха. Аз имам много, а този някой може да няма и две, за да може, когато едната се е измърсила да я смени с друга. Може и пералня да няма, за да я изпере. И все пак – дано да има! Дано всеки да има поне по две ризи, по два панталона, по два чифта обувки и т.н.

Поглеждам в гардероба, за да избира най-красивата си рокля, с която да се покажа на Слънцето, което ме гледа така закачливо от небето. Не се притеснявам от него, защото ме е виждало и без дрехи, въпреки че съм малко срамежлива. Винаги успява да стопли замръзналите ми крайници. Избирам бяла рокля на сини точки, която се разкроява надолу. Обичам такива рокли, които те карат да се

чувстваш като принцеса. Всяко момиченце е искало някога да бъде принцеса, да има дворец и естествено – да намери своя принц. Аз го намерих! За малко да забравя, че не съм го чувала от вчера вечерта. Явно бързо съм се унесла и съм заспала дълбоко. Хващам набързо гребена, който е най-близо до мен и започвам да се реша. Не знам дали ще излизам, но е хубаво да си добре облечен навсякъде – дори и вкъщи. Търся домашния телефон из цялата стая, но тя сякаш го е погълнала, както пералните машини правят с чорапите. Никъде не го виждам и започвам да нервнича като глезла, а може би и така изглеждам. Трябва да намеря време да подредя тази стая, на нищо не прилича. Майка ми все ми казва, че като момиче трябва повече да обръщам внимание на домакинството, на чистотата, а мен все други неща ме вълнуват. Дори и бърлогата, в която съм се заровила, е симпатична по своему. Не е толкова мръсно, но определено нещата не са мястото си. Не е на мястото си и сърцето ми, когато ГО видя! Обещавам някой ден да подредя живота си и стаята си. Ще започна от второто, че ми се вижда малко по-лесно. Ето, че телефонът все пак е бил тук, но и той се е успал. Намирам

го завит под одеялото. И той търси топлинка. Време е да набера номера – този, който знам наизуст и винаги ще помня. Числата не са трудни, а и аз винаги съм обичала математиката, заради учителката, която ми преподаваше. Още я помня! Тя ме научи на много неща, но ми даде и нещо много ценно – научи ме да обичам учението, да обичам да смятам и да мечтая за все по-трудна задача по математика. За някои това може и да звучи доста откачено, но аз обичам цифрите и фигурите. Има нещо магично в тях. Да се върна на телефонния разговор, който още не съм провела. Звъня, но никой не ми вдига. Държа слушалката няколко минути, мечтаейки си и след това затварям. Отново набирам номера с надеждата, че съм сгрешила. Често го правя. Но не съм – наистина няма отговор от другата страна на слушалката. Започвам да се чудя какво ли прави в момента, дали е добре, мисля и колко ми липсва и как искам просто да чуя гласа му за няколко минути. Няма да оставя нещата така. Знам къде работи и ще отида право там. Решено е и няма време за губене! Обувам си удобни обувки и тръгвам пеша, защото не е далече от нас. Работи в едно заведение и аз няма да го притеснявам. Ще чакам да свърши работното време и после ТОЙ ще ме види като се прибира.

Почти стигнах и поглеждам часовника си, а той едвам се е придвижил към 13:00 часа. Има още много време и не знам какво да правя. Сядам на земята до един фонтан и ще чакам търпеливо колкото е нужно. Хората си минават и никой не ме забелязва. Чудя се дали не беше добре да му спомена, че ще го чакам или че ще идвам изобщо. Дано да няма друга уговорка. Ще се радвам много, ако отдели време за мен. Стоя и гледам как хората минават покрай мен – едни бързат, други са на разходка, а трети – сякаш не са от този свят. Харесва ми, че хората са различни. Знам, че и аз съм различна. И той е различен, поне за мен! Дано някой да ме заобича такава, каквато съм си. Само времето ще покаже. Имам няколко часа на разположение, но не ми се иска да мърдам от мястото си, за да не го изпусна. Знам, че от тук минава, за да се прибере. Хваща си автобус, както винаги. Но за да стигне до спирката трябва да мине през мен, а аз не знам дали ще го пусна. Чакам с такова нетърпение, че ако бях малко дете – вече да съм изтичала при него и да съм се хвърлила на врата му. Но не съм и ще се държа прилично, ще се правя на

голяма, каквато всъщност съм. Не е хубаво да си голям, но колкото и да не искаш да пораснеш – един ден се случва. Няма приказни страни, в които да останеш завинаги малък. Знам само за една – тази на Питър Пан, но още не съм я открила. Иска ми се да я има. Не съм проверила със сигурност и не мога да кажа. Всичко в приказките е едно приятно и ми се иска да съм героиня в някоя, но засега съм само в главната роля на моя собствен живот, който не е приказка, но може и да има щастлив край. Още не съм стигнала до там. В началото на романа съм, а от авторът не съм много доволна на места. Често си поглеждам часовника, защото точно сега ми се иска времето да лети, за да го видя. А ако не съм много нахална, ми се иска после, когато съм с него – времето да спре или поне да отброява много бавно. Чакането много уморява, но ако си струва – никога не се отказвайте! Аз знам, че си струва! Ще чакам колкото е нужно. Все пак трябва да се работи. Парите не са най-важни, но определено са необходимост. Помните ли клошарите? Те са безработни. Какво са парите за една влюбена душа като моята? Може да ми предложат луксозна яхта или невероятно пътуване, или просто нещо

желано. Не, благодаря! Предпочитам да стоя навън и да чакам моето момче, моят мъж. Мястото, на което се намирам в момента е по-хубаво и от най-хубавата яхта, която може да си представите. Топло е, чувам птиците как пеят, гледам хората, които минават около мен и всички са различни. Това му е хубавото на този свят, че всички сме различни и всеки трябва да намери собствената си сродна душа, с която да образува едно цяло, но не е лесна тази задача, защото всяка душа е скрита зад телесна обвивка, която трябва да се преодолее, за да се достигне до същността. И аз като всички се заглеждам по външността и понякога твърде импулсивно взимам решения. Опитвам се да се докосна до истински важното, но само ако ме допуснат. Предпочитам да не се натрапвам. Искане ми се и до мен да достигат повече души, отколкото телесни обвивки и душата ми да разговаря вместо мен, защото има случаи, в които се уморявам да говоря с уста и да не бъде разбрана. Тук не е моментът, нито мястото да се оплаквам. Нали ми е хубаво! Започвам вече да си мечтая за това как ли е облечен, дали е минала леко смяната му, какво ли смята да прави и дали има планове за днес. Така ми се

иска да няма и да е с мен. Усещам и мъничко ревност в себе си – дали пък няма някоя красива колежка, която да е видяла в него онова, което и аз? По филмите винаги се получава, когато има искра и все се чудя защо в реалния живот нещата малко се разминават. Важно е кой режисира. Сигурно има причина да е така. Иначе няма да оценя случващото се около мен, няма да мога да го сложа в рамки и да преценя кое е добро и кое не е. Сърцето знае само едно – то те дърпа на някъде и не пита. Никога не съм разговаряла със сърцето си. То без глас ми съобщава нуждите си и аз като робот се опитвам да ги изпълнявам. Не винаги успявам, но когато това стане – цялото ми същество е енергично и щастливо. Всичко е свързано. А в щастието се съдържат всички неща, които си пожелаваме по празници – здраве, късмет, усмивки и др. Много компоненти, но един резултат.

Ето ГО! Виждам го в далечината как крачи и гледа в някаква посока. Не ме вижда, а и не очаква да съм там. Но аз съм тук! Изправям се и се усещам как моментално мога да полетя, ако имах крила или да се свлека като разтопен сладолед. Бих кацнала на рамото му, за да бъда неговия ангел-пазител. Не мога да отделя поглед. Краката ми бавно започват да се движат

като на прохождащо бебе. Сега разбирам, че на децата никак не им лесно да направят първите си крачки в живота. Той обръща глава и ме вижда. Усмивва се и изглежда леко изненадан, но приятно. Забързва хода си и достига до мен. Спира се и по изражението ми става ясно, че не съм сбъркала. Трябваше да дойда и се радвам, че го направих. Изненадан е, но се прегръщаме и той ми предлага да се разходим, защото времето е хубаво. Обръща внимание и на роклята ми, което ме кара малко да се изчервя като на първи изпит. Съобщава ми и че няма много време и не е трябвало да го чакам тук толкова време. А аз знам за себе си, че трябваше! Тръгваме рамо до рамо, а моето сърце ще полети от гърдите ми. Така е всеки път! Сядаме на едно кафене, на една малка маса. Тя е най-необикновената в заведението. Винаги ще я помня. Там седим ние! Поръчваме. Аз не мога да спра да се усмихвам, защото е до мен, защото съм щастлива. Толкова е хубаво, че за някои моменти думите са измислени, за да не достигат и да се остави празно пространство. Този момент е такъв. Знам, че и на него му е добре, личи си. Вече го усещам. Но все гледа проклетия часовник,

сякаш го притиска времето. Преди не правеше така и го питам за промяната. Наистина има промяна. Често пътува, по-малко се виждаме, по-малко се усмихва, когато е с мен. Дали аз съм причината? – не знам. Спомням си един път, когато ми беше дошъл на гости и хапвахме сладолед на терасата. Беше лято и бяхме безгрижни, изглеждаше щастлив, а на мен това ми стига. Сега е променен. След това легнахме в леглото и силно се прегърнахме. Сигурна съм, че нито един от нас не искаше този момент да си отmine. В прегръдките му е най-сигурно. Каза, че винаги ще ме пази и ще е до мен. Каза още, че мъжът трябва да е силен, за да се чувства истинска жената до него. Този ден и до сега си е като сън, като мечта, която бързо отмина. Но беше близост, която до сега не сме си позволявали. Сега стоим в кафенето и се питам какво се е променило. Изглежда ми леко тъжен или се бъркам. Говори ми някак по-студено, въпреки искрата в очите му. Нещо е станало, но не иска да ми каже. Защо? Аз го обичам! На мъжете никога не им е лесно да се доверят на някоя нова жена, ако са били вече наранени. Изглежда ми изморен, да не кажа отчаян. Хващам ръката му и започвам да я галя.

.....

Ангелите си имат свой път и свои задачи за изпълнение. Ние хората не можем да се месим в небесните дела. Трябва да се примиряваме и да мечтаем за другия свят. Може би е по-добър от нашия и затова никога не се е върнал да ни разкаже. Всеки щеше да иска да умре и да отиде там. Няма място за всички наведнъж, нужно е пренареждане като по рафтовете в магазините. Стоката не бива да е в повече, но не бива и да е прекалено малко. Трудно е да познаеш кой сред нас е ангел, но откриеш ли го – ще го усетиш със сърцето си. Колко много скрити ангели има сред нас! Откриеш ли някой ще те докосне толкова надълбоко в душата, ще те накара да вършиш добрини и да осъзнаеш същността на жизнения си път. Ще те води по красиви пътища, ще мечтаете заедно, а разговорите ще са запомнящи, дълбоки и смислени. Никога няма да използва крилата си или способностите си от другия свят, но очите му ще издават произхода. Все пак няма да се издаде. Ще ти се иска да полетите заедно, но за теб най-вероятно няма да има

допълнителни крила. Трябва да ги заслужиш, да ги спечелиш с делата си. Много от децата сред нас също са ангели, но не се опитвайте да ги откриете – обичайте ги всички. Те са чисти души, които могат да ни научат на много неща. За ангелите няма възраст – могат да бъдат сред нас в тяло на дете или на старец. Отиват си, когато са свършили земното дело, за което са пратени на нашата земя. Понякога е неочаквано и много боли, но се опитайте да съхраните обичта си завинаги и един ден отново ще се срещнете, както аз съм сигурна, че отново ще усетя присъствието на моето момче-ангел. Благодарна съм! Пак бих се запознала с него!

.....